

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

SKANDINAVISK VAPENRULLA

2004

PUBLICERINGSPRINCIPER

1. Skandinavisk Vapenrulla – SVR – skall främst vara ett forum för registrering och offentliggörande av såväl nyantagna som hävdvunna släktvapen tillhörande personer eller släkter bosatta i eller härstammande från de nordiska länderna.

Även vapen som föres av kommun, företag, organisation eller liknande kan publiceras om det är godtagbart ur heraldisk synpunkt.

SVR syftar dessutom till att öka intresset för heraldik och heraldisk konst, stimulera till släktforskning och stärka nordisk samhörighetskänsla.

Utgivaren av SVR är en stiftelse med samma namn. Stiftelsens ändamål är att ge ut SVR och även på andra sätt stödja nordisk heraldik. Vapenpublicering sker till självkostnadspris. Eventuellt överskott vid försäljning av SVR tillfaller stiftelsen att användas i enlighet med dennas syften.

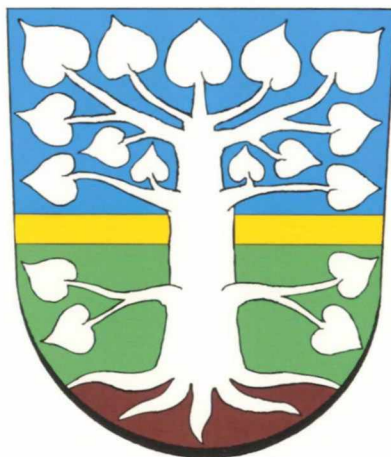
2. Publicering av ett vapen skall grundas på data meddelade i ett av utgivaren fastställt och av uppgiftslämnaren ifyllt och beedigat formulär. SVRs redaktion avgör vilka uppgifter som skall publiceras och svarar för textens utformning.
3. Utgivaren garanterar med publiceringen ingen rättsverkan i form av prioritet, exklusiv vapenrätt eller annat slag av rättsligt skydd för föregiven vapenförare. Publiceringen innebär endast ett datum för offentliggörandet av att en person, släkt eller sammanslutning enligt egen uppgift de facto för visst vapen.
4. Utgivaren svarar icke för de meddelade uppgifternas riktighet i vidare mån än vad som kan kontrolleras i tillgängliga källor. Anspråk på adelskap, ordnar eller liknande värdigheter skall kunna dokumenteras av uppgiftslämnaren. Uppenbara felaktigheter publiceras ej och i tveksamma fall tillämpas stor restriktivitet.
5. Ej heller publiceras
 - a) nyantaget vapen som är identiskt med eller till förväxlingsbarhet snarlikt vapen vartill annan vapenförare enligt utgivarens bedömning har bättre rätt;
 - b) vapen som strider mot gällande lag och förordning eller mot allmänt vedertagna heraldiska regler, såvida inte vapnet är offentliggjort tidigare och föres av gammal hävd.

STIFTELSEN SKANDINAVISK VAPENRULLA

Stiftelsen SVR ser som sin uppgift att utan vinstintresse trygga fortsatt utgivning av Skandinavisk Vapenrulla till lägsta möjliga kostnad för vapenansömare och övriga intressenter. Stiftelsen administreras av en redaktör. Den heraldiska sakkunskapen garanteras av redaktionen samt av ett heraldiskt råd, bestående av framstående skandinaviska heraldiker.

Heraldisk sakkunskap, strikta och orubbliga publiceringsprinciper är vägledande för arbetet. SVR vill samtidigt öka kunskapen om och bruket av heraldiska vapen i Norden samt verka för god heraldisk konst.

ALNARP – LANDSKAPSINGENJÖRSLINJEN

SVR 645/2004

SKÖLD: Delad av en sträng av guld i blått och grönt samt överlagd med en lind av silver vars översta och genomgående rotpar bildar en jordfärgad (brun) sköldfot.

Alnarps studentkår, som bildades år 1997 och antog sitt vapen (praktmagnolia) 1999 (SVR 552/99), har år 2004 valt vapen för Landskapsingenjörslinjen (LING) med följande symbolik, kårens egen motivering: en lind som växer upp ur jorden/marken mot en stenmur från en hårdgjord yta och en central växtbädd av jord. Övre fältet är blått som himlen, mellersta smala fältet är i guld som symbol för stenmuren, och det gröna fältet symboliserar gräs. Det vita (silver) lindträdet växer upp ur en brun växtbädd.

TOTLUND

SVR 646/2004

SKJOLD: Kløvd i grønt og gull hvori en gjennomgående trekant kløvd i motsatte tinkturer. Grønt hjelmklede foret med gull.

HJELMTEGN: En ørn av gull med utslåtte vinger og rød bevæpning, i nebbet holdende en grønn furukongle.

VALGSPRÅK: Fortitudo gloriose sapientia (Familiens tolkning: Styrke, ære, visdom)*

Våpenet er antatt 2003 av Erik Totlund, Nannestad i Norge og kan benyttes av etterkommere. Slekten kommer fra Totlund-garden, en av de aller første gardene i Kvikne i Hedmark, Norge. Ophavet til navnet kommer antageligvis av "toll" som betyr ung-furu. Det er ikke fastlagt om navnet direkte henviser til skog under eller på garden som i tidligere tider var av furu. Slekten har hatt garden og utskilte garder i flere hundrede år. Våpeninnehaveren og flere av forfedrene har militær bakgrunn. Slekten eldste kjente stamfar er Lauritz Sivertsson født før 1660. Slektsnavnet ble tatt i bruk av våpeninnehaverens farfars farfar, Bersvend Andersson Totlund (1793–1879). Lauritz Sivertsson var hans fars farfar. Slektsvåpenet bygger på bumerke for Totlund nyttet i 1657.

* Valgspråket betyr ordrett "styrke, ærefull, visdom" og tolkes styrke i ærefull kombinasjon med visdom (SVR:s redaksjon); kan også menes å opptre med styrke og handle med ære og visdom.

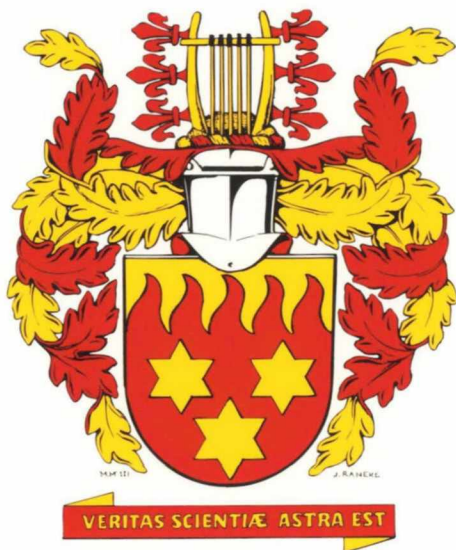

ALNARP – LANDSKAPSARKITEKTLINJEN

SVR 647/2004

Sköld: Delad av en i skölden uppskjutande trappgavel i blått och silver, vari tre murgrönelblad, ett över två, och sänkt stam, allt grönt.

Alnarps studentkår, som bildades år 1997 och antog sitt vapen (praktmagnolia) 1999 (SVR 552/99), har år 2004 valt vapen för Landskapsarkitektlinjen (LARK) med följande symbolik, kårens egen motivering: murgrönan växer mot den (silver-) vitkalkade trappstegsgaveln (silverfältet) och i landskapet (den gröna sänkta stammen / en livgivande äng) under blå himmel.

SANDELL

SVR 648/2004

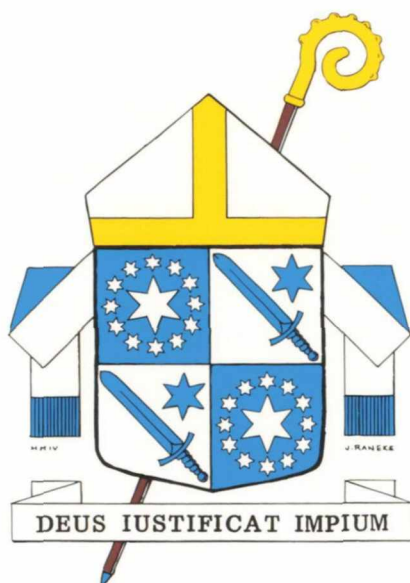
SKÖLD: I rött fält tre sexuddiga stjärnor, två över en, av guld och däröver en av flamskura bildad ginstam av guld.

Rött hjälmtäcke fodrat med guld.

HJÄLMPRYDNAD: En uppskjutande klassisk lyra av guld på vardera sidan besatt med tre röda liljor.

VALSPRÅK: Veritas scientiæ astra est (Sanningen är kunskapens stjärna)

Vapnet är antaget år 2003 av fil. mag. Bo Sandell, Trelleborg, och får föras av familj samt avkomlingar. Vapenantagaren är född i Helsingborg och uppvuxen där samt i Bjuv. Släkten, vars medlemmar varit smeder, leder på fädernet sitt ursprung från Bjuv. Vapenantagarens hustru Angela, född i Lammhult i Småland och uppvuxen i Lund, har danskt påbrå på fädernet. Vapnets flamskura syftar på flammorna från smedens ässja, de tre stjärnorna på familjens tre döttrar och familjens ambition att sätta höga mål. Lyran i hjälmprydnaden anspelar på familjens musikintresse. De sex liljorna symboliserar hustru Angelas botaniska intresse. Tinkturkombinationen står för Skåne och Småland.

ERIK AURELIUS Biskop i Skara stift

SVR 649/2004

SKÖLD: Kvadrerad, första och fjärde fältet blått vari en sexuddig stjärna omgiven av en krans av tolv likaledes sexuddiga mindre stjärnor, allt av silver (stiftets vapen); andra och tredje fältet av silver vari ett balkvis ställt svärd, åtföljt ovan av en sexuddig stjärna, allt blått.

Skölden timbrerad av en mitra med blåvita band och överlagd en kräkla av guld.

VALSPRÅK: Deus iustificat impium (Gud gör den gudlöse rättfärdig)

Skara stifts vapen (i första och fjärde fältet) återgår på domkapitlets mindre sigill från 1480-talet. Stjärnan, omgiven av tolv mindre stjärnor, är en symbol för jungfru Maria (kvinnan med "en krans av tolv stjärnor på sitt huvud" i Uppenbarelseboken 12:1 identifieras traditionellt med Maria), domkyrkans skyddshelgon. I det personliga vapnet (i andra och tredje fältet) betecknar svärdet "Andens svärd, som är Guds ord" (Efesierbrevet 6:17) och syftar på biskop Erik Aurelius' verksamhet som bibelforskare. Stjärnan betecknar Skara stift, där biskopen har till uppgift att förkunna Guds ord. Valspråket (Gud gör den gudlöse rättfärdig) är hämtat från Romarbrevet 4:5, en pregnant formulering av bibelns huvudärende, det villkorlösa evangeliet. Svärdet är sålunda en symbol för vad som kallas reformationens formalprincip, "Skriften allena" (sola scriptura), och valspråket sammanfattar dess materialprincip, "nåden allena" (sola gratia).

BÄRÅS

SVR 650/2004

SKÖLD: I rött fält två rosor av guld och därunder ett treberg av guld belagt med åtta (1, 4, 3) röda rundlar.

Rött hjälmtäcke fodrat med guld.

HJÄLMPRYDNAD: Ett andreaskors av guld mellan två röda horn.

VALSPRÅK: Tjäna Gud och medmänniskan.

Vapnet är antaget år 2003 av distriktssköt. Bengt Bärås, Valla på Tjörn, för sig och familjen samt efterkommande. Släkten har varit självägande bönder så långt tillbaka man har belägg. Familjen har varit bosatt på olika gårdar runt sjön Roxen i Östergötland. Vapnets rosor är hämtade från Östergötlands vapen. Rundlarna syftar på bär (lingon) och treberget är en heraldisk beteckning för ås (berg, höjd), vilket således ger släktnamnet Bärås. Hornen anspelar på boskapsskötsel och bondeursprunget. Andreaskorsen står för namnet Andreas/Anders, som har tradition inom släkten. Släktnamnet går tillbaka på en vacker ås på släktgården, där lingonris och högt, guldgult gräs växte under höga furor vid en dalgång med en kanal, vari man fiskade kräftor. Sandåsen schaktades bort som mursand på 1950-talet och blev till guld.

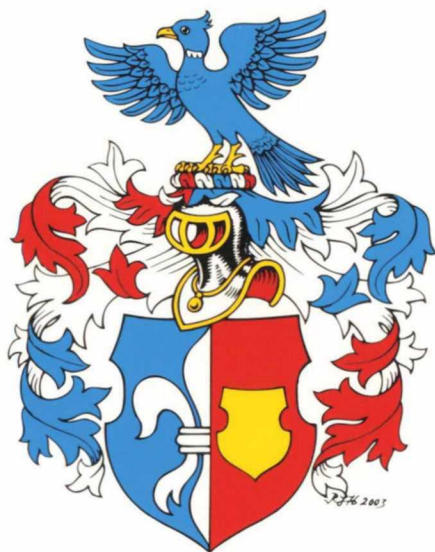
BENGTSSON

SVR 651/2004

SKÖLD: Medelst en vågskura ginstyckad i silver, vari en blå sexuddig stjärna, och blått. Blått hjälmtäcke fodrat med silver.

HJÄLMPRYDNAD: En uppstigande varg av silver med röd beväpning.

Vapnet är antaget år 2004 av Lise-Lotte och Ronald Bengtsson, Västra Frölunda och får även föras av sönerna William och Melker Bengtsson med familj och avkomlingar. Släkten härstammar från Göteborg. Vapenbilden symboliserar familjens känsla för integritet och klarhet.

STRÅHLMANN-STRÅHLMAN

SVR 652/2004

SKÖLD: Kliven i blått, vari en utväxande halv lilja av silver, och rött, vari en sköld av guld. Rött och blått hjälmtäcke fodrat med silver samt med hjälmbindel i silver, rött, silver, blått, silver och rött.

HJÄLMPRYDNAD: En flygfärdig, blå fågel med beväpning av guld.

Vapnet, fört i släkten åtminstone sedan 1731, anmäles år 2003 av makarna specialsjuksköterskan Karin Margareta Gahmberg, född Stråhlmann, och konstnären Lars-Henrik Alexander Gahmberg, Esbo i Finland. Vapnet får föras av bärare av släktnamnet. Makarna härstammar i åttonde led från släktens förste kände vapenbärare, kyrkoherden Johan Stråhlmann i Kerimäki vars farfarsfar Henrik Stralmann (Strahlmann; † 1592) var köpman och kom till Viborg 1579 från Tyskland eller Baltikum. Stamfadern Henrik Stralmann var gift med en dotter till biskop Paulus Juusten. Tre av deras söner blev officerare i svenska armén och den fjärde sonen hospitalsfogde i Viborg. Av tradition har släktvapnet brukats av hospitalsfogden Peter Stralmann ca 1610–1657, farfadern till kh Johan Stråhlmann i Kerimäki som använde vapnet med initialerna P och S i sigillet år 1731, vilket kan tyda på att sigillet tillhört farfadern. Vapnet ärvs i två släktgrenar som fortlever i Finland. Stamfaderns äldste son, ryttmästare Hans Stråhlmann, förlänades 1615 av konung Gustaf II Adolf två byar på Karelska Näset. Släkten tillhörde frälset i Viborg. Peter Stralmanns sonsons sonson Jacob Stråhlmann erhöll 12/8 1786 ärftligt ryskt tjänstemanna-adelskap. Några släktmedlemmar förärades under 1800-talet kejserliga ordnar av adlig karaktär.

LITTERATUR: Bibliografica Stråhlmann i Riksarkivet i Helsingfors samt verifikat 8790 s. 4937 år 1731 och 8816 s. 1899 år 1737 (Kerimäki); Heraldiska Sällskapet i Finland nr 52; *Viborgs Stads Historia*; Gen. Samf. Årsskr. 1917, 1921, 1928; brev från Archiv der Hansestadt Lübeck; Robert Schweitzer: *Die Wiborger Deutschen*; Axel Bergholm: *Släktbok II* (på finska); Lennart Pinomaa: *Urkunder rörande släkten Stråhlmann*; Lars-Erik Stråhlman: *Släkten Stråhlman-Stråhlmann och världen kring den*; Riks- o. Krigsarkivet i Stockholm; Viborgs tyska och svenska kyrkoförs.böcker; S:t Katarina församl. dopbok i S:t Petersburg 1895; Adam Lewenhaupt: *Karl XII:s officerare*; Stamträd utf. av släktmedlemmar.

GAHMBERG

SVR 653/2004

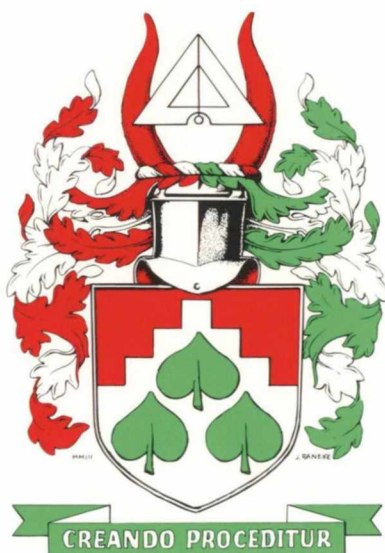
SKÖLD: I rött en svart gamfågel med huvud, hals och krage av silver och stående på ett treberg av silver.

Rött hjälmtycke fodrat med silver.

HJÄLMPRYDNAD: En gamfågel och treberg som i skölden.

Vapnet, fört i släkten sedan 1696, anmäles 2003 av konstnären Lars-Henrik Alexander Gahmberg, Esbo i Finland, vilken härstammar i åttonde rakt nedstigande led från vapnets första kända bärare, släktens stamfader. Vapnet får föras av bärare av släktnamnet Gahmberg som på manslinjen härstammar från stamfadern jämte deras hustru. Stamfadern Lars Germundsson Gambergh, född 1618, inspektor och arrendator på några krongods i Ingermanland och bosatt söder om den lilla svenska garnisonsstaden Nyen 1683 till sin död 1699, förde ett talande vapen 1696–1698. Enligt traditionen är släktens ursprungsland Norge, där namnet Gambur/Gamper/Gamber under medeltiden syftade på fågeln gam. Stamfaderns sonsons son Gustaf Reinhold Gahmberg, lantmäteridirektör och ägare av Gammargård i Pieksämäki, förlänades 24/5 1824 St. Wladimir Orden genom kejsarlig ståndsindelning med rysk ärfilig adlig värdighet. Hans son Pehr Adrian Gahmberg blev år 1843 Första Överlantmätare i Vasa län och därmed även hörande till VIII rangklassens ryska adel. Släktmedlemmar såsom bröderna överstelöjtnant Gustaf Adolf Gahmberg 1878 och överste Edvin Alexis Gahmberg 1879 erhöll pga. officersrang adlig värdighet. Heraldiska Sällskapet i Finland har under nr 50 i vapenarkivet för i Finland ointroducerade adelsätter införlivat släkten Gahmbergs vapen 12/11 2001. Släkten fortlever i Finland och Sverige.

LITTERATUR: Frih. Magnus Stackelberg: *Släktutredning 1920*; Assessor Harry Walli: *Släktbok ny följd II 3–4*, 1971; Ingermanlands Gouvernements räkenskaper: verifikat 9785 s. 1116 och 9793 s. 1105; Georg von Krusenstierna: *Ingermanlands och Balticums ointroducerade adliga släktvapen samt borgerliga*; Max Müller: *Beitrag zur Baltischer Wappenkunde*; Brev från Centralarkivet i Tartu (Estland) om släkten Gahmbergs vapen; Christopher von Warnstedt: *Släkt och Hävd nr 2 1993*, s. 381; *Gentes Finlandiae IX*; *Finlands Statskalender 1843*; RA i Helsingfors o. Stockholm; Adam Lewenhaupt: *Karl XII:s officerare*; Säminge förs. dopbok 1876; Fört. för mottagare av förlänade kejsarliga ryska ordensmedaljer i Finland samt släktvapensamlingar i RA i Helsingfors.

LINDE

SVR 654/2004

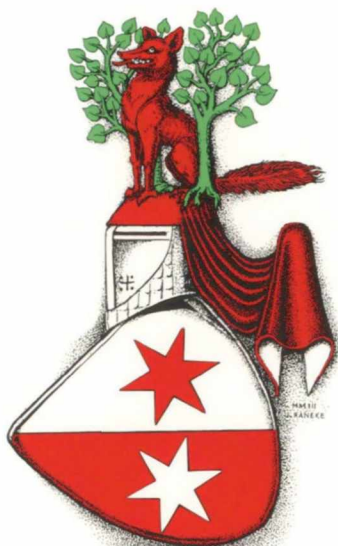
SKÖLD: Medelst en genomgående trappgavel delad i rött och silver, vari tre gröna lindblad, ett över två.

Rött och grönt hjälmtäcke fodrat med silver. Hjälmbindel i silver, rött, silver, grönt, silver och rött.

HJÄLMPRYDNAD: Ett vattenpass av silver mellan två röda oxhorn.

VALSPRÅK: Creando proceditur (Genom skapande görs framsteg)

Vapnet är antaget år 2003 av venezuelanske honorärkonsuln, direktör Ove Linde, Södra Sandby och får föras av familjen samt agnatiska avkomlingar med släktnamnet. Slakten kan på fädernet ledas tillbaka till bönder i Vallkärra socken, Torna härad i Skåne. Vapnet och valspråket är uttryck för vapenantagarens verksamhet inom arkitektur och byggnation. Trappgaveln och tinkturen hänsyftar på det skånska ursprunget.

von QUITZOW

SVR 655/2004

SKÖLD: Styckad av silver och rött vari två sexuddig stjärnor av motsatta tinkturer.

Rött hjälmtäcke fodrat med silver. Hjälmen försedd med Wangenschutz, typiskt för Prignitz.

HJÄLMPRYDNAD: En sittande röd räv mellan två gröna träd.

VALSPRÅK: Nunquam retrorsum (Aldrig tillbaka)

Vapnet presenteras 2004 av professor, juris dr Carl Michael von Quitzow, Malmö. Den uradliga ätten stammar från västra Brandenburg, Landkreis Prignitz, är av vendisk härkomst och har enligt sägnen gemensamt ursprung med det mecklenburgska hertighuset, vilket härstammar från vendiska hövdingar. Familjens tre stamborgar är Prinzlawa, sedermera kallad Quitzöbel (ty. "der Quitzowsche Hügel"), en borg i orten Quitzow väster om Perleberg samt Kletzke, de båda senare i "West-Prignitz" i Brandenburg. Vapnet omnämns tidigast 1166, då två "Fratres (bröder) Raclav et Darsleff de duo Stellarum (med två stjärnor)" bragtes om livet. Herr Nicolaus fogde i Perleberg för vapnet 1220. Släktnamnet omnämns tidigast 1256, då riddaren Konrad von Quitzow skrivs "Koneke de Quitzowen, Miles de Havelberg". Riddaren Kuno von Quitzow erhöll 1375 fästet Kletzke som ärftligt län av tysk-romerske kejsaren och hans söner Johann och Dietrich övertog i praktiken herradömet över Brandenburg och lät sig kallas hertigar. Dietrich tvangs sedermera i landsflykt till Danmark. Från brodern Henning stammar nuvarande släktlinjer. Till Danmark invandrade riddaren Eggert Quitzow 1309 och grundade en dansk släktgren som innehade gods på Fyn och i Skåne (Örup). Släktgrenen, som på manslinjen dog ut under 1600-talet, förde delad sköld vari två sexuddiga stjärnor i stolpe av motsatta tinkturer och två delade vesselhorn som hjälmprydnad (med varianter). Medlemmar av släkten bor nu i Sverige, Tyskland, Frankrike och Namibia. Carl Michael von Quitzow, som också är uppgiftslämnare, och Ernst Joachim von Quitzow förvaltar Stiftung Festes Haus Kletzke, släktens huvudsäte där släktens historiska samlingar förvaras och vilket även fungerar som museum.

LITTERATUR: Jan Raneke, *Svenska medeltidsvapen*, 1982 s. 711 med där angivna källor.

WULFF

SVR 656/2004

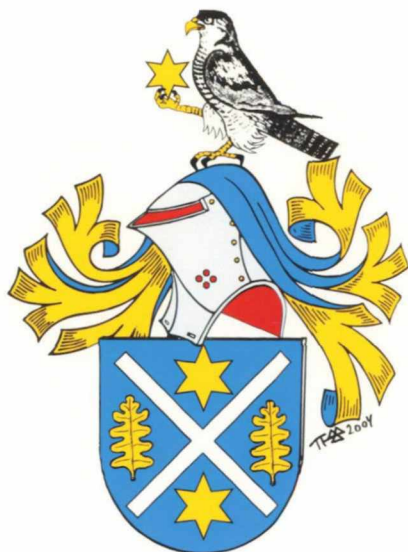
SKÖLD: I silver en svart stam varifrån en uppkommande tillbakaseende svart varg med röd beväpning.

Svart hjälmtäcke fodrat med silver.

HJÄLMPRYDNAD: En stolpvis ställd bila av silver framför tre bjälkvis ställda och i stolpe ordnade svarta ålar med röda fenor.

VALSPRÅK: Adversis non frangi (Ej nedslås av motgången)

Vapnet är antaget 2004 av Linus Wulff, Arlov, för sig, brodern Joachim och fadern Christer. Släkten är känd sedan 1725, då Bengt Flyman föddes i Jämshög, Blekinge. I äktenskap med Stina Johansdotter föddes sonen Johan 1767 i Flyboda, Ö Göinge hd i Skåne. Johans sonson Jöns, född 1843 i Gislaboda (Örkeneds sn, Östra Göinge, Skåne), antog namnet Eklund och var enligt uppgift indelt soldat. Sonen August var indelt soldat under namnet Wulff och bodde i soldattorpet i Vesslarp, Ö Göinge hd, vilket sedermera friköpts och nu är fritidshus i släktens ägo. Augusts son Albin Wulff, född 1909, började som yrkessoldat (sergeant) vid Infanteriregementet I 7 Kristianstad. Efter tjänstgöring i SAAR-bataljonen i början av 1930-talet började Albin som fjärdingsman och slutade som polisassistent i början av 60-talet. Vapenantagaren Linus Wulff är Albins barnbarn. Vargen syftar på släktnamnet, hjälmprydnaden bilan med ålar återgår på vapnet för Albo härad i Skåne, där släkten tidigare varit bosatt.

LÖWENHÖÖK

SVR 657/2004

SKÖLD: I blått ett svävande andreas kors av silver åtföljt i stolpe av två sexuddiga stjärnor av guld och i bjälke av två löv av guld.

Blått hjälmtäcke fodrat med guld.

HJÄLMPRYDNAD: En naturfärgad hök i höger klo hållande en sexuddig stjärna av guld.

VALSPRÅK: Med hökblick

Vapnet är antaget 2004 av Andreas Löwenhöök, Bureå, för sig och sina efterkommande. Sköldinnehållet anspelar på härkomsten från Västerbotten genom stjärnorna av guld i det blå fältet, som förekommer i landskapsvapnet. Löven inspireras av Västerbottens landskapsblomma Kung Karls spiras löv och anger jämte hjälmprydnadens hök också släktnamnet. Andreas kors syftar på vapenantagarens förnamn och dennes kristna tro.

STYLTENHIELM

SVR 658/2004

SKÖLD: I fält av guld en i stolpe ställd svart stylda (träben) med en röd hosa (byxa), åtföljd dexter av fyra svarta i stolpe ställda lod (kulor) och överlagd med ett blått svärd balkvis. Svart och blått hjälmtycke fodrat med guld. Hjälmbindel i guld, svart, guld, blått, guld och rött.

HJÄLMPRYDNAD: Sex standar: svart, blått, rött och rött, blått, svart.

Vapnet är antaget 2004 av Nils-Arvo Styltenhielm, Vargön, och får även föras av familjen samt efterkommande med namnet. Släkten Styltenhielm kan leda sina anor till Vassända-Naglum socknar i Väne härad av Älvsborgs län och från adliga ätten nr 630 Stöltenhielm (†). Per Larsson adlades med namnet Stöltenhielm 1649. Sonen Daniel skrev namnet Styltenhielm och är farmors farmors farfars mormors far till Nils-Arvo Styltenhielm. Vapen Stöltenhielm fick sitt innehåll genom att Per Larsson vid belägringen av Landsberg miste vänster ben och måste nyttja stylda (Vapen: I blått ett i stolpe ställt svart träben med röd hosa, åtföljt av fyra lod/kulor av silver, två dexter och två sinister, och överlagt med ett nedvänt svärd av silver balkvis och ett kanonrör av guld ginbalkvis. Hjälmpnydnad: Sex standar: svart, blått, rött och rött, blått, svart.).

SØRGÅRD

SVR 659/2004

SKJOLD: I gull en spiss skjoldfot i rødt, gjennom delingen en vertikal streng i motsatte tinkturer.

Hjelmklede rødt foret med gull.

HJELMTEGN: Et oppvoksende gull hanehode med rød kam, nebb og hakelapper.

Våpenet er anmeldt i 2002 av agronom Odd Andreas Sørgård, Hundåla i Norge. Rett til å føre våpenet har alle agnatiske linjer etter Andreas Johannes Abelsen Sørgård (1851–1928). Rett till å føre våpenet har også alle kognatiske linjer, men i endret form. Endringen må da være i form av et ekstra merke i skjoldet. En gang mellom 1841 og 1843 kom Abel Mathias Johnsen (1817–1900) med sin familie fra Hemnes til Vefsn. Han bosatte seg på Sørgården (da kalt Øvre Hundåla), som var delt i to gårder, hvorav den slekten bosatte seg på hørte under Tjøtta-godset. Gården ble i 1908 kjøpt av sønnen, den før nevnte Andreas Johannes, som også ble stamfar for slekten. Senere ble det foretatt en deling av denne gården mellom hans tre sønner Aksel Olai (1885–1974), Alfred Johan (1887–1977) og Birger August (1897–1982). Hovedbruket gikk i 1928 til den yngste av brødrene, og de mindre brukene Åsvang og Bakken ble i 1923 og 1927 skilt ut til den mellomste og den eldste av brødrene. Fortsatt eies, bebos og drives de tre gårdsbrukene av slektslinjene etter disse. Aksel Olai er farfar til søkeren, som er bosatt på Bakken. Våpenet er inspirert av et bumerke fra 1742 etter Arne Person, Øvre Hundåla (Sørgården). Grunnformen i dette merket, en stolpe og en sparre føyd sammen på midten, danner grunnlaget for våpenet. Det oppvoksende hanehodet som hjelmtegn viser til Vefsn kommune, som i sitt våpen fører ”i svart en sølv hane med rød bevæpning”. Tinkturene viser i tillegg til Vefsn (rødt), også til Nordland fylke (gull), som i sitt våpen fører ”i gull en svart båt”.

KILDER OG LITTERATUR: Statsarkivet i Trondheim, Helgeland sorenskriveri, pantebok nr 1b; Odd A Sørgård og Hermod M Sørgård; *Slekten etter Andreas Johannes Abelsen Sørgård (1851–1928)*, upublisert manuskript; *Vefsn bygdebok Bind II*, Mosjøen 1975; slektspapirer m.m.

KRUSENSTEN

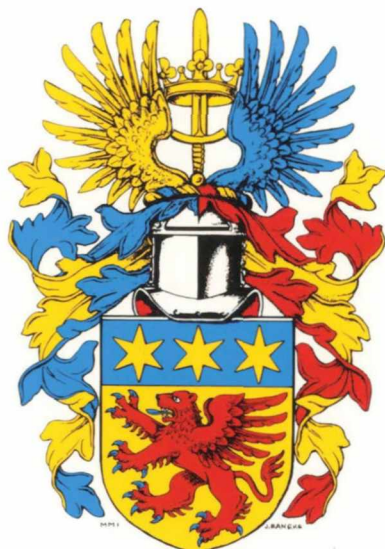
SVR 660/2004

SKÖLD: I grönt ett krus stående på tre tegelstenar, två över en, allt av guld, och tre i bjälke ordnade hjärtan i motsatta tinkturer.

Grönt hjälmtycke fodrat med guld.

HJÄLMPRYDNAD: En naturfärgad (röd/brun och vit) basenjihund stående på en skiva av guld.

Vapnet är antaget 2004 av makarna Marie och John Krusensten, Göteborg, och får även föras av deras barn Annika, Johannes och Anna med släktnamnet samt avkomlingar med ingifta, vilka antar släktnamnet. Vapnet anspelar på det nytagna släktnamnet genom kruset och (tegel)stenarna. Sköldens tre hjärtan står för familjens tre barn. Basenjinhunden är en mångtusenårig hundras från Afrika (Kongo). Man har funnit statyer av rasen i egyptiska kungagravar. Basenjinhunden kan inte ge skall men är vaksam och livlig och varnar för farliga, vilda djur. Marie Krusensten deltar med sina hundar på utställningar. På mödernet härstammar Marie från frälsesläkten Hård af Torestorp (adliga ätten nr 60).

DIDER

SVR 661/2004

SKÖLD: I fält av guld ett rött bevingat lejon med blå beväpning varöver en blå ginstam med tre sexuddiga stjärnor av guld.

Blått och rött hjälmtäcke fodrat med guld. Hjälmbindel i guld, blått, guld, rött, guld och blått.

HJÄLMPRYDNAD: Ett stolpvis ställt svärd av guld med en krona av guld trädd över klingan, allt mellan två vingar, dexter guld, sinister blå.

Vapnet är antaget år 2001 av fänrik Yvonne Dider, säkerhetschef och fänrik, fil. kand. Henrik Dider, personalchef, Drottningholm, och får även föras av deras avkomlingar. Sköldens tre stjärnor liksom skölddelningen, som här är förhöjd, och lejonet återgår på släkten Sass' (uradel från Westfalen) sköld. Kronan och svärdet i hjälmprydnaden visar på tjänst vid hovet och tidigare officerare i Försvarsmakten. Det bevingade lejonet i skölden utgör ett särskiljande element för vapen Dider.

FILIPSSON

SVR 662/2004

SKÖLD: I blått fält en i båda ändar avhuggen gren av rönns bjälkvis varifrån tre uppväxande rönnsblad, allt guld, över en genom bågsnitt bildad stam av silver.

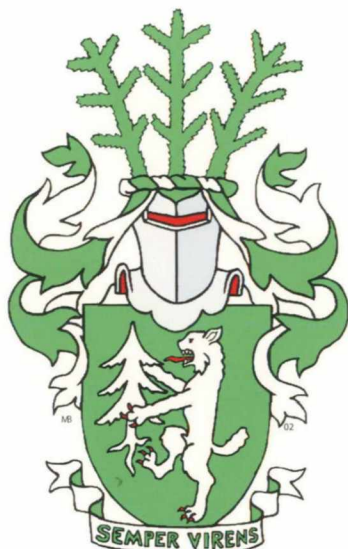
Blått hjälmtycke fodrat med silver.

HJÄLMPRYDNAD: En sittande naturfärgad tillbakaseende pilgrimsfalk med röd huva och bjällror av silver, i höger klo hållande en blå orm.

VALSPRÅK: Trygg och fast

Vapnet är antaget 1996 av Athle Torild Filipsson, Stockholm, och får även föras av familjen samt efterkommande med släktnamnet. Släktens tidigast kände medlem Abraham Filipsson föddes 1784 i Moskva och avled 1849 i Latikberg, Vilhelmina. Sonen Filippus Konstantin bodde i Bäcksjön, Vilhelmina. Dennes son Erik August Filipsson köpte gården Rönnskullen, vilken rönngrenen och stammen ("kullen") i vapnet syftar på; de yngre bröderna Oskar och Robert kvarbodde i Bäcksjön. Stamfadern Abraham Filipsson tjänstgjorde i ryska armén, vilket förde honom till Sverige under Finska kriget 1809. Efter kriget kvarstannade Abraham i Sverige och blev stamfader till släkterna Filipsson, Jäger, Hagelberg, Backlund, Rudoff med flera.

KÄLLA: O P Pettersson: *Gamla Byar i Vilhelmina*

GRAHN

SVR 663/2004

SKÖLD: I grönt fält ett upprest lodjur av silver med röd beväpning och hållande en gran av silver.

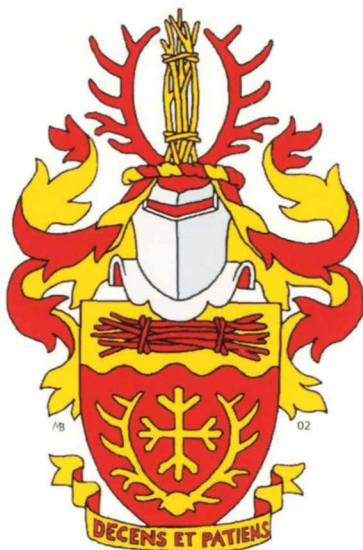
Grönt hjälmfält fodrat med silver.

HJÄLMPRYDNAD: Tre gröna grankvistar.

VALSPRÅK: Semper virens ("Alltid grönskande")

Vapnet är antaget år 2002 av kulturarbetaren Karl Henry Grahn, Åsele, för efterkommande till släktens stamfader Carl Johan Grahn (1811–1891), född i Granträsk i Lycksele socken i Lappland. Släktmedlemmar har i huvudsak varit bosatta i Västerbotten och verkat som smeder, nämndemän, kyrkoherdar, skomakare och bönder. Släktens tidigast kände är Skeppar Björn laxekarl (ca 1430–1504) i Stockholm. Granen och grankvistarna syftar på släktnamnet. Lodjuret symboliserar släktanknytningen till Lycksele, genom att vapnet för Lycksele landskommun innehåller ett lodjur med röda fläckar och röd beväpning i andra och tredje fälten (Lycksele kommun för idag annat vapen).

LITTERATUR: Clara Nevéus & Bror Jacques de Wærn: *Ny svensk vapenbok*, Stockholm 1992, s. 103 f. (Lycksele kommuns och landskommuns vapen); *Vapenbilden* 56:2003, s. 148 (Grahn); *Släkt och Hävd* 2:1988, s. 77 ff (Skeppar Björn laxekarl).

DESÉN

SVR 664/2004

SKÖLD: I rött fält ett grankvistkors inom en renhornskrona, allt av guld, och däröver en av vågskura bildad ginstam av guld belagd med ett liggande rött risknippe.

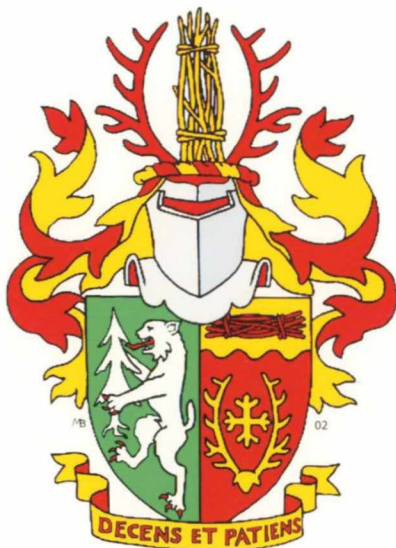
Rött hjälmtäcke fodrat med guld.

HJÄLMPRYDNAD: Ett stolpvis ställt risknippe av guld mellan två röda renhorn.

VALSPRÅK: Decens et patiens ("Ordentlighet och tålamod")

Vapnet är antaget år 2002 av diakonissan Helén Desén Grahn, Åsele, med medgivande att föra samma vapen åt efterkommande till fadern, skogsarbetaren Hjalmar Desén (1916–1986) i Åsele, vilken antog släktnamnet. Släktens tidigast kände stamfader är dennes farfars farfars farfar Jon Andersson (vars son föddes 1649), bonde i Edens by i Junsele socken i Ängermanland. Grankvistkorset symboliserar skogsbrukets betydelse för släktens utkomst. Renhornen syftar på renhuvudet i Åsele kommuns vapen liksom tinkturerna rött och guld (i rött fält ett framåtvänt renhuvud och mellan dess horn blomman av en näckros, allt av guld). Släkten har bott i Åsele alltsedan 1685. Den av vågskura bildade ginstammen belagd med ett risknippe symboliserar vapenantagarens födelseort Överrissjö i Åsele, där släkten obrutet verkat sedan hennes farfars farfars tid.

LITTERATUR: Clara Nevéus & Bror Jacques de Wærn: *Ny svensk vapenbok*, Stockholm 1992, s. 164 f. (Åsele kommuns vapen); *Vapenbildn* 55:2003, s. 112 (Desén).

DESÉN (yngre släkten)

SVR 665/2004

SKÖLD: Kliven, dexter i grönt fält ett upprest lodjur av silver med röd beväpning och hållande en gran av silver, sinister i rött fält ett grankvistkors inom en renhornskrona, allt av guld, och däröver en av vågskura bildad ginstam av guld belagd med ett liggande rött risknippe.

Rött hjälmtycke fodrat med guld.

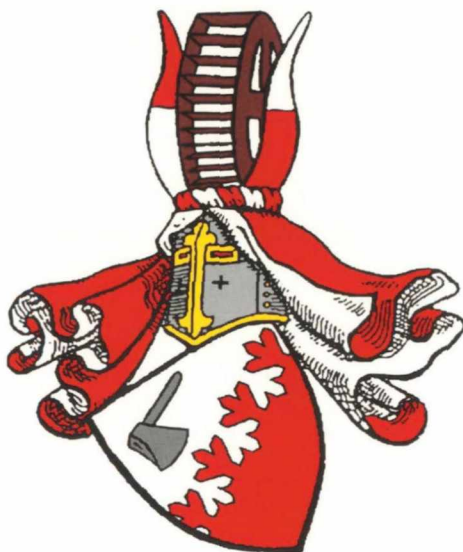
HJÄLMPRYDNAD: Ett stolpvis ställt risknippe av guld mellan två röda renhorn.

VALSPRÅK: Decens et patiens ("Ordentlighet och tålmod")

Vapnet är antaget år 2002 av bokhandlaren Jörgen Desén, Sollefteå och får även föras av hans efterkommande med namnet Desén. Vapnet är en sammanställning av mödernesläkten Deséns, vars namn han bär, och fädernesläkten Grahns vapen. Fädernesläkten har i huvudsak varit bosatt i Västerbotten och verkat som smeder, nämndemän, kyrkoherdar, skomakare och bönder. Släktens tidigast kända är Skeppar Björn laxekarl (ca 1430–1504) i Stockholm. Granen och grankvistarna syftar på släktnamnet. Lodjuret visar anknytningen till Lycksele, genom att vapnet för Lycksele landskommun innehåller ett lodjur med röda fläckar och röd beväpning i andra och tredje fälten (Lycksele kommun för idag annat vapen). Mödernesläktens tidigast kända stamfader Jon Andersson (vars son föddes 1649) var bonde i Edens by i Junsele socken i Ångermanland. Grankvistkorset symboliserar skogsbrukets betydelse för släktens utkomst. Renhornen syftar på renhuvudet i Åsele kommuns vapen liksom tinkturererna rött och guld (i rött fält ett framåtvänt renhuvud och mellan dess horn blomman av en näckros, allt av guld). Släkten har bott i Åsele alltsedan 1685. Den av vågskura bildade ginstammen belagd med ett risknippe symboliserar Överriissjö i Åsele.

LITTERATUR: Clara Nevéus & Bror Jacques de Wærn: *Ny svensk vapenbok*, Stockholm 1992, s. 164 f. (Åsele kommuns vapen); *Vapenbildern* 56:2003, s. 145 (Desén, yngre släkten).

HAGEMANN (Vandmøllerslægten)

SVR 666/2004

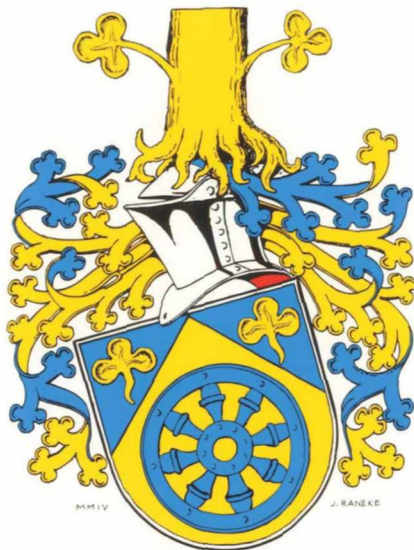
SKJOLD: Ved en grankvistkure sinister skrådelt af sølv hvori en sinister skråtstillet sort økse med nedadvendt økseblad, og af rødt.

Rødt hjelmklæde foret med sølv. Vulst i rødt og sølv.

HJELMTEGN: Et fra siden set naturfarvet (brunt) vandmøllehjul mellem to vesselhorn tværdelte af hhv. rødt og sølv og sølv og rødt.

Våbenet, ført med varierende udformning og orientering af øksen, og hjelmens møllehjul, siden det blev antaget i 1967 af brødrene Børge Hagemann og Peer Carl Hagemann, er anmeldt 2004 af sidstnevnte. Det kan føres af alle efterkommere, som retmæssigt bærer navnet, efter vandmøller Carl Friederich Hagemann, som er slægtens hidtil ældste kendte mand. Han fæstede 1763 Bramstrup vandmølle under Bramstrup gods i Nørre Lyndelse sogn, Åsum herred på Fyn. Efter nogle år afstod han møllen og forpagtede i stedet Lindvedgård, som var en hovedgård i Stenløse sogn, til Bramstrup gods. Fra Fyn bredte slægten sig til Jylland. Via Horsens og Århus kom den 1847 til Kalundborg på Sjælland, og herfra til København og en enkelt gren siden 1987 til Skåne. Våbenets figurer alluderer på navnets første del *hage*, som i ældre tid i Nordtyskland havde betydningen "en rydning". Tinkturene hentyder til at dette er en ren dansk slægt, omend den formentlig har sin ukendte oprindelse i Tyskland. Slægtens medlemmer valgte i de første generationer en militær karriere. De følgende generationer var håndværkere og selvstændige forretningsdrivende. Akademikere forekommer først i de tre seneste generationer.

LITTERATUR: P Hagemann, "Slægterne Hagemann i Danmark" (manus).

BEDROTH

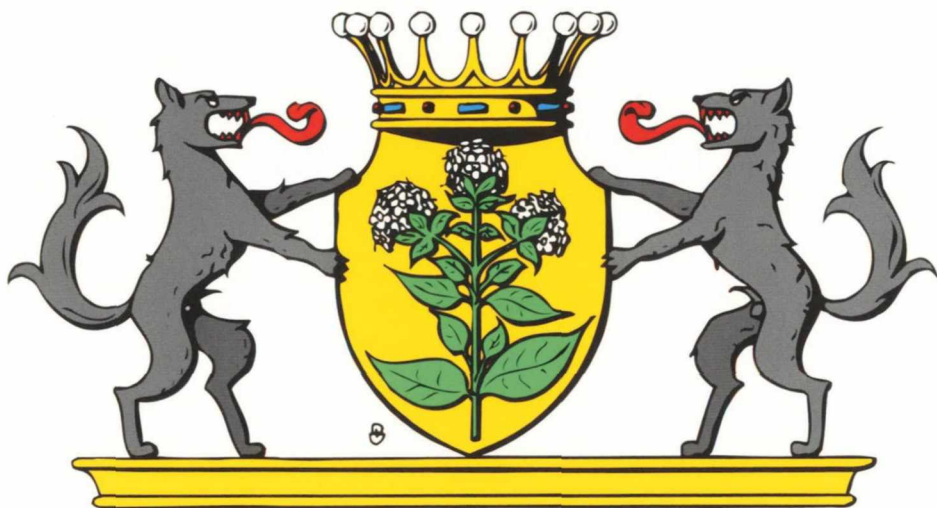
SVR 667/2004

SKÖLD: Delad av ett mantelsnitt i blått vari två klöverblad av guld, och guld vari ett blått åttaekrat vagnshjul.

Blått hjälmtäcke fodrat med guld.

HJÄLMPRYDNAD: En trädrot varifrån två utväxande klöverblad, allt guld.

Vapnet är antaget år 2004 av Ingrid Bedroth, Bjärred, och får föras av familjen Bedroth. Släktens tidigare generationer har varit bosatta i Harjagers härad i Skåne och därstädes i socknama Nöbbelöv, Remmarlöv och Virke. Släktmedlemmar har ursprungligen varit bönder men även yrken som snickare, vagnmakare och köpmän har utmärkt släkten. Vapenbilden knyter an till vagnmakeriet och även till Harjagers härads huvudort Eslöv, vars vapen även innehåller hjul och klöverblad. Tinkturerna guld och blått är både Eslövs och häradets. Initiativtagare till släktvapnet har varit Ingrid Bedroth.

MAŽURANIĆ-JANKOVIĆ dei Conti Mažuranić

SVR 668/2004

SKÖLD: I guld en avskuren kvist av naturfärgad mejram (oreganum majorana). Skölden krönt med kontinental grevlig krona.

SKÖLDHÅLLARE: På ett postament av guld två uppresta svarta vargar.

Vapnet, anmält 2004 av byrådirektör Nob. Ivan Mažuranić-Janković dei Conti Mažuranić, son till släktens huvudman, får även föras av hans avkomlingar. Grenen Mažuranić-Janković har titeln "Conti" och är huvudgrenen av den kroatiska uradliga ätten Mažuranić, ursprungligen från Dalmatien och tidigast dokumenterad 1360 som Patricii Spalatini (Splitska patricier). Under följande sekel migrerade släkten norrut längs Adriatiska kusten. Vid mitten av 1500-talet är släktmedlemmar dokumenterade i Senj (Senia), kort efteråt i Novi Grad (idag Novi Vinodolski), huvudstaden i Frankopans hertigdöme Vinodol. Hertigen Frankopan erkände släkten och dess adelsprivilegier och därefter förlänades Ivan Radoslavov Mažuranić titeln "Conte" (1603). Vapenansälaren är trettionde generation i rakt nedstigande förstfödda manslinje från Conte Janko Stanišin Mažuranić (†1697). Släktmedlemmar, numera bosatta i Kroatien, Schweiz, Sverige, Tyskland och USA, omnämns som präster, domare, åldermän, militärer, konstnärer, författare. Nämnas kan riddaren Ivan (1540–1544), riddaren Radoslav (1500-talets slut); Conte Ivan (1603); Conte Matij (†1697); Conte Janko (†1697); kroatiska vice-konungen Ivan (*1814, †1890), kansler och poet, riddare av Österrikiska Kejslerliga Järnkronaordens I:a grad; Anton (*1805, †1888), riddare av Ryska Kejslerliga S:t Vladimirorden; hövdingen, horwath-pascha och författaren Matija (*1817, †1881); författaren och officeren Vladimir-Fran (*1859, †1928); Vladimir (*1845, †1928), president för den Kungliga Jugoslaviska akademien; dr Zelimir (*1882, †1941), president för konungariket Jugoslaviens senat; Božidar (*1879, †1952), marinofficer, diplomat och konung Alexander Karadjordjevićs adjutant; marinofficeren och riddaren Josip (*1918, †1997); österrikisk-ungerska Kejslerliga rådet Marjan (slutet av 1800- början av 1900-talet); dr Bogoslav (*1856, †1918) och dr Milutin (*1878, †1957), parlamentsledamöter i kungadömet Jugoslavien; överstelöjtnanten och rådet Boško Milutinov (*1918), släktens huvudman.

LITTERATUR OCH KÄLLOR: Härstamningen om vapnet är certifierad och registrerad till vapenansälaren av H.E. Don Alfonso de Ceballos-Escalera y Gila, Marqués de La Floresta, Cronista de Armas de Castilla y León och heraldiker av Den Suveräna Malteserorden.

REGISTER SVR 2004

Vapen	Reg.nr	Utfört av
Alnarp – Landskapsarkitektlinjen	647	Tor Flensmarck
Alnarp – Landskapsingenjörslinjen	645	Tor Flensmarck
Erik Aurelius Biskop i Skara stift	649	Jan Raneke
Bedroth	667	Jan Raneke
Bengtsson	651	Vladimir A Sagerlund
Bärås	650	Jan Raneke
Desén	664	Magnus Bäckmark
Desén (yngre släkten)	665	Magnus Bäckmark
Dider	661	Jan Raneke
Filipsson	662	Jan Raneke
Gahmberg	653	Reijo Helläkoski
Grahn	663	Magnus Bäckmark
Hagemann (Vandmøllerslægten)	666	Peer Carl Hagemann
Krusensten	660	Tor Flensmarck
Linde	654	Jan Raneke
Löwenhöök	657	Tor Flensmarck
Mazuranić-Janković dei Conti Mazuranić	668	Davor Zovko
von Quitzow	655	Jan Raneke
Sandell	648	Jan Raneke
Strähmann-Strählman	652	Reijo Helläkoski
Styltenhielm	658	Jan Raneke
Sørgård	659	Niels Garmann Johnsen
Totlund	646	Jan Raneke
Wulff	656	Jan Raneke

SVR-register

Register över vapen och heraldiska konstnärer är under utarbetande* och kommer att erbjudas intresserade. Uppläggnigen blir som i det separata registret som utkom 1996 och omfattade hela SVR-serien 1963–1996.

SVR Serie I omfattar nr 1–10	årgångarna 1963–71 (registerband nr 10)
SVR Serie II omfattar	årgångarna 1974–84 (registerband 1984)
SVR Serie III omfattar	årgångarna 1985–96 (separat register 1996)
SVR Serie IV omfattar	årgångarna 1997–2004 (separat register)*

SKANDINAVISK VAPENRULLA

Stiftelsen SVR

Instiftad 1963 av Christer Bökwall och Jan Raneke

Redaktion

Tor Flensmarck (redaktör), Graagården i Vä

SE-291 65 Kristianstad [tfn/fax +46 (0)44-24 48 85]

Jan Raneke, Box 46, SE-234 21 Lomma [tfn +46 (0)40-41 28 89]

Martin Sunnqvist, Hantverkaregatan 9 d, SE-261 51 Landskrona [tfn +46 (0)418-104 86]

Heraldiskt råd

Nils G Bartholdy, Dalgas Boulevard 63, 2. th., DK-2000 Frederiksberg [tfn +45 38 88 44 23]

Tom C Bergroth, Postbox 675, FIN-20101 Åbo [tfn +358 2 2314865]

Kolbjørn Ekkje, Fjon, N-5550 Sveio [tfn +47 53 74 13 30]

Bengt Olof Kälde, Norrtäljegatan 9 A, SE-753 27 Uppsala [tfn +46 (0)18-12 10 94]

Kaare Seeberg Sidselrud, Solbergliveien 87 B, N-0683 Oslo [tfn +47 22 26 85 99]

Davor Zovko, Sommarrogatan 4, SE-632 26 Eskilstuna [tfn +467 0467 4467]

Utgivare

STIFTELSEN SKANDINAVISK VAPENRULLA

ISSN 0284-1517

Tryckt i Gdansk, Polen 2004

FLENSMARCK
SVR 2004

MonitorFörlaget

